

**Schack Staffeldt: *Indvielsen*, 1804**

Jeg sad paa Pynten ved Sundets Bred,  
Himlene smilte,  
Og saae med Længsel i Dybet ned,  
Bølgerne hvilte,  
Da hælded' Solen til Havets Bryst  
Og rundtom rødnede Luft og Kyst.

Og brat fra Skyerne Strengleeg  
Anelsen vakte,  
I Aftenrøde Musen nedsteeg,  
Harpen mig rakte,  
Og raskt et brændende Kys mig gav,  
Nedsynkende i det luende Hav.

Da rundt en anden Natur der blev,  
Vindene talte;  
Fra Skyer, som blege for Maanen hendrev,  
Aanderne kaldte,  
Et Hierte slog varmt og kiærligt i Alt,  
I Alt mig vinked' min egen Gestalt.

Dog blev fra nu for Tanke og Trang  
Jorden et Fængsel;  
Vel lindrer ved Anelse, Drøm og Sang  
Hiertet sin Længsel,  
Dog brænder mig Kysset jeg kiender ei Fred  
Førend jeg drager Himlene ned!